

GAUDIUM AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2007

Číslo 2

I sbormistrům léta přibývají

Duben 2007

Zuzana Zajícová

Duben je úžasný měsíc. Všechno raší, pučí, kvete a rodí se mláďata, zkrátka duben je měsíc plný radosti a nových začátků. Taky duben v roce 1937, konkrétně den sedmnáctý, byl dnem plodným a pro mnohé z nás velmi významným, neboť vězte, že v tento den se nám narodil náš sbormistr Vladislav Souček. Je to tedy letos neuvěřitelných 70 let plných hudby a práce pro nás sborové zpěváky.

Narozeniny se musí pořádně oslavit a jak jinak u sbormistra než pořádným koncertem! V úterý 10. dubna tedy uspořádal

sbor Radost Praha a smíšený sbor Gaudium koncert v kostele Sv. Salvátora.

Dívky z Radosti zazpívaly svůj program, určený pro soutěž sborů v Bratislavě. Bylo to moc krásné, všichni byli nadšeni a nám gaudiákům byly nastavena laťka hodně vysoko. Ovšem Gaudium se taky předvedlo v nejlepším světle a sklidilo zasloužený potlesk. Zvlášť se nám povedla přidaná sloka k Maryšce, kterou složila Jarka a sbor se ji tajně naučil na poslední zkoušce před koncertem v době, kdy Vláda surfoval na internetu.

V kostele bylo mnoho vděčných posluchačů a významných hostů. Vláda dostal spoustu darů a přání, prostě byl to vydařený koncert.

V pátek 13. dubna jsme si opět zakonzertovali ve Farského ulici spolu se sborem z Liverpoolu. Trochu nám to kazilo strašné vedro, ale jinak se koncert povedl. Obávali jsme se, že liverpoolští zpěváci budou pro nás nedostižnou konkurencí, ale naštěstí jsme obstáli se ctí a hlas lidu se dal slyšet, že jsme byli lepší. Na závěr koncertu jsme vystříhli Yesterday, a jak pravil můj manžel, rozplakali jsme ženskou polovinu sboru z Británie. Manžel měl ještě jednu trefnou poznámku, kterou si netroufám opakovat, ale bylo to něco o vzpomínkách na vstup do světa dospělých. Večer jsme pak zakončili tradičně večírkem ve škole, kde se taky nakonec zpívalo a angličtí hosté překvapili vlastnictvím malých českých zpěvníčků a znalostí českých lidovek.

No a následující středu jsme oslavili ve škole Vládky narozeniny. Večírek to byl jaksepatří, se šampaňským, dorty a chlebičky, dokonce jako hřeb večera přišla oslavenci zatancit sličná břišní orientální tanečnice neznámého původu. Zdena se projevila jako velkorysá manželka, přející svému muži jen to nejlepší, a na tanečnici se shovívavě usmívala.

Letošní duben byl tedy plný koncertů a oslav, čili měsíc velmi úspěšný.

Na závěr si připomeňme sloku z Maryšky, složenou na počest našeho sbormistra.

Přišli jsme Ti, Vládo,
přišli jsme Ti přát,
chceme Ti písničkou
také dárek dát.
Pevné zdraví, vtip a um
Ti dnes přeje Gaudium.
Děkujem kytičkou
spolu s milou písničkou.

Jarní koncertování

Letošní jaro nabídlo více možností pro naše koncertování. Kromě již zmíněného gratulačního koncertu, se uskutečnil brzy po něm koncert se sborem z Liverpoolu, který si chtěl zazpívat v Praze. O několik dní později, 18. dubna, jsme zazpívali na slavnostní akademii ke 120. výročí založení naší mateřské sokolské jednoty Královských Vinohrad. Dále jsme vystoupili na koncertě uskutečněném spolu s hosty z Aljašky, a konečně i na společném koncertě s přáteli z Aše, kteří nám oplatili naši návštěvu z prosince. O té jsme psali v čísle minulém.

Koncert se sborem z Liverpoolu se uskutečnil 13. dubna v kostele CČSH ve Farského ulici. Byl to koncert velmi milý, oba sbory se chtěly pochlubit tím, co umí, my jsme neváhali pro tuto příležitost nacvičit Beatlesovské Yesterday. Z kůru se k nám několikrát přidaly i děti ze sboru Radost. Zvláště závěrečné Hän-

dlovo Halleluja v podání všech 3 sborů bylo prý velmi působivé.

Ve vinohradské sokolovně se nás sešlo trochu méně - bylo to ve všední den a mnozí nemohli opustit své pracovní závazky. Přesto si myslím, že jsme ostudu neudělali - i když si mnozí udělali mylnou představu o velikosti sboru, který přijali mezi

sebe. Ani bohatostí repertoáru jsme se nemohli pochlubit, protože nám byly povoleny, vzhledem k ostatnímu programu akademie, pouze 3 kratší skladby. Také akustika ve sportovním sále nebyla příliš dobrá. Ale předvedení sboru svůj účel splnilo, ohlasy byly vesměs příznivé.

Koncert se sborem z Aljašky se uskutečnil dne 27. května v kostele sv. Klimenta na Starém Městě. Trochu jsme se obávali konfrontace, protože „Aljašané“ byli prý vesměs absolventi nebo studenti hudebních akademií. Bylo to vidět především na množství velmi kvalitních sólistů, my jsme se to snažili nahradit snahou o sborové pojetí. Dle mnohých posluchačů se nám to snad dosti povedlo.

Konečně posledním z této série byl koncert se sborem Chorus Egrensis z Aše, který vede odchovankyně Radosti a dcera našeho prezidenta Jirky Míčka Saša Benešová. Koncert se uskutečnil 9. června opět v kostele CČSH ve Farského ulici a měl poněkud komorní charakter vzhledem k tomu, že ho navštívil snad nejmenší počet diváků v historii našeho koncertování. Pro tuto diváckou účast či neúčast se na nás Vláda moc zlobil, ale zlomte své známé a příbuzné k návštěvě koncertu v sobotu, a k tomu ještě v horkém, téměř tropickém počasí! Zmíněná skutečnost na oplátku přispěla ke skvělé atmosféře, mohli jsme si dovolit více neoficiálnosti, což bylo velmi milé. Myslím, že i hosté z Aše nám proto odpustili ono „okradené“ publikum.

Kromě vystoupení ve vinohradském Sokole, byla všechna další „okořeněna“ společnými setkáními sborů v naší zkušebně. Zde se překonávala mnohá naše děvčata ve svém kulinářském umění, když připravila pohoštění, za které by se nemuseli stydět profesionální kuchaři. I to - a také trochu toho vína a piveč-

cím létě (a já jsem toto povídání nazval jarním koncertováním), povíme si o nich v čísle následujícím.

Vláda Šilhán

Kostel Sv. Salvátora

Je to největší pražský evangelický kostel zasvěcený Spasiteli (Salvator = Spasitel). Stavba kostela Sv. Salvátora byla politickou událostí, příznačnou pro napětí v českém předbělohorském státě. Ke stavbě kostela přikročili němečtí luteráni po marných pokusech o získání některého z již existujících staroměstských kostelů pro vlastní bohoslužby. Sběrka na stavbu kostela probíhala po celé Evropě a byla jakousi demonstrací solidarity protihabsburského tábora v předvečer třicetileté války. Gotickorenesanční stavba byla postavena stavitelem J. Krystofelem z Graubündenu v letech 1611-1614. Za autora projektu bývá považován Giovanni Maria Filippi. Po Bílé Hoře byl kostel evangelíkům zabaven, uzavřen a jeho kazatelé vypovězeni z Prahy. V roce 1626 byl darovací listinou předán řádu paulánů, kteří si vedle stojící dům upravili na prozatímní klášter. Později chtěli klášter rozšířit, tak zakoupili sousední dům na Staroměstském náměstí. Klášter paulánů byl spojen s kostelem krytou chodbou. Kostel byl po roce 1689, kdy vyhořel, částečně zbarokizován tím, že nad bočními loděmi byly vystavěny tribuny. Roku 1720 byla přistavěna hranolová věž a po polovině 18. st. hlavní loď a kněžiště bylo vyzdobeno rokokovými štukaturami. Při té příležitosti patrně doplnili kostelní průčelí o dvě věže. Pozdější stavební úpravy kostela i konventu v roce 1777 vedl stavitel Jan Prachner. Po josefinských reformách roku 1784 byl zrušený klášter i s odsvěceným kostelem přidělen mincovnímu úřadu. Roku 1863 kostel koupili čeští evangelíci, byl zrekonstruován pro bohuslužebné účely a vysvěcen. Tento stav trvá dodnes.

Zdroj: Internetové stránky

ZÁPISNÍK ZAČÍNÁJÍCÍ SBOROVÉ ZPĚVAČKY

Zápis první

Zuzana Zajícová

Jednoho krásného dne je vám padesát a stojíte na křižovatce. Vaše životní cesty se tak trochu zašmodrchaly a vy nevíte, kterou se vydat, jak ty trasy nějak narovnat a jestli vlastně existuje nějaká správná cesta, jestli to nakonec není jen takový nějaký kruhový objezd bez výjezdu.

Pořád mě něco nutilo bilancovat, hodnotit, přemýšlet co dál, a zoufat si. Při bilancování svého dosavadního života jsem si musela přiznat, že jsem průměrná. Průměrná ve všech svých činnostech - v práci, jako manželka, jako matka. V osmnácti jsem si myslela, že budu světová malířka, prostě že to všem natru, zejména pak spoluobčanům z malého moravského města. No, život mě naučil. Nejsem světová, ani evropská, ani nijaká, jsem prostě jedna z mnoha padesátiletých ženských, které nevědí, jak dál.

V momentě, kdy jsem si všechno ujasnila o svých dosavadních schopnostech a marných pokusech například studovat jazyky, cítila jsem potřebu vymyslet něco, čemu bych se mohla věnovat a co by mě vyvedlo z bludného kruhu zamotaných cest ven. Jazyky jsem zkoušela několikrát a nějak to nebylo ono. Nepřekonała jsem svou vrozenou lenost. Ke sportu taky nemám kladný vztah a upřímně řečeno, nechápu, proč lidi dobrovolně tráví hodiny na strojích, které si nezačínají se středověkou mučirnou, zpocením a té energie, co tam vyplácají! No, tudy pro mě cesta nevedla.

Po bilancování, hodnocení a přemýšlení jsem si začala zoufat. To mi naštěstí trvalo jen chvíli a raději jsem se vrátila k přemýšlení. Co mě tak kromě ležení v knihách vždycky nejvíc bavilo a nikdo mě k tomu nemusel nutit? No přece zpěv, napadlo mě takhle jednou v noci. Jo, to je ono. To mě vždycky bavilo a to je ono! Musí to ale být zpěv sborový, čím víc lidí kolem, tím líp.

Několik dní jsem strávila hledáním na internetu toho pravého sboru pro mě. Že to musí být sbor smíšený, to byla nejdůležitější podmínka. Není nad kolektiv, kde jsou i chlapi, bez ohledu na věk můj i jejich. Další podmínkou byl sbor, zpívající všechno, čímž jsem vyloučila sbory církevní a takové ty úzce

specializované. Taky hrálo roli umístění sboru, protože z vesnice na sever od Prahy bych těžko jezdila někam na jih. Podmínky, které jsem si kladla, byly náročné a splnil je pouze jeden jediný sbor, sbor Gaudium.

Byl srpen, konec prázdnin a já měla čas si ještě chvíli studovat na internetu i jiné sbory, ale nakonec z toho vyšel vítězně jen ten jeden. Ze stránek sboru jsem vyčetla, že mám čas do září, protože sbor má prázdniny. Stejně jako kdybych se chystala do školy.

Během toho srpna jsem se pevně rozhodla. Ano, bude ze mě sborová zpěvačka! Pro jistotu jsem to nikomu neřekla, bylo to moje tajemství. Co kdyby mě nevzali, to bych měla z ostudy kabát.

„No co,“ říkala jsem si, „průpravu mám dobrou.“ Tím jsem měla na mysli své dětství, strávené na Moravě v rodině, kde se zpívalo pořád. Tatínek, maminka, moje sestra i já, všichni jsme zpívali s vervou, otázka je, jestli dobře. Měla jsem evidentně nevyšší hlas, tak jsem zpívala soprán. O druhý a třetí se dělila maminka se sestrou a tatínek tvrdil, že zpívá čtvrtý. Už tehdy jsem pochopila, že ten čtvrtý je kterýkoliv jiný, jen zpívaný o oktávu níž, zato z plna hrdla. Repertoár jsme měli vskutku široký. Od operních árií – těm vévodila maminka, přes Suchého a Šlitru, Voskovce a Wericha, Beatles až po lidovky, ty jsme milovali všichni. Tatínek občas přidal specialitky, z nichž některé pikantní mu maminka zakazovala. Dodnes vidím v duchu celou naši rodinu, jak stojí kolem piána. Do kláves buší moje starší sestra westernovým stylem „kdo hledá najde“ a zpíváme s plným nasazením, až se třesou okna.

Nejvíce jsme si užili zpívání v autě. Naším nepsaným pravidlem bylo nikdy během jízdy nezpívat písničku dvakrát. Největším majstrštykem byla naše čtrnáctidenní cesta po Jugoslávii, kde jsme tohle pravidlo splnili, i když zákonitě došlo i na tatínkovy speciality. Ostatně abych uvedla náš zpěv v autě na pravou míru, zpívali jsme rádi, ale byla to i nutnost, protože jakmile jsem já přestala ve starém wartburgu zpívat, zvracela jsem a maminka si zapálila cigaretu. Tatínek lékař proto naordinoval jednoduchou prevenci, která zabírala a ještě nás bavila.

Na začátku září jsem se odhodlala a poslala na adresu sboru nesmělý dotaz. K mému překvapení jsem dostala odpověď a pozvání od samotného sbormistra! Šlo do tuhého. Pilně jsem

pod sprchou (tam je nejlepší akustika a taky mě tam nikdo jiný neslyší), trénovala písničky, protože mi bylo jasné, že přezkoušení se nevyhnu, zvlášť, co jsem hned v mém prvním písemném kontaktu přiznala, že jsem vlastně nikdy nikde nezpívala. Moje prvotní pocity, že zpívat umím, poněkud ustoupily do pozadí a více se draly na povrch černé myšlenky o tom, že vlastně neumím nic, zvlášť pak noty.

Že jsem se víc neučila, zlobila jsem se na sebe. Že jsem chodila za hudebku místo do hodin klavíru, až jsem se v šesté třídě raději ani nepřihlásila, což se moji rodiče dozvěděli až po měsíci. Za školu jsem chodila obrazně, protože do lidovky jsem sice poctivě došla, ale místo k paní učitelce klavíru jsem vklouzla do hodin kreslení a poté, co se to provalilo a rodiče se smířili s tím, že ze mě nebude hudební virtuos, jsem si mohla malovat oficiálně. Stejně jsem v hudebce každý rok začínala od začátku a přes „Etudy pro nejmenší“ jsem se nikdy nepřehoupala. Jo, to mám z toho, že jsem byla vychována k samostatnosti a rodiče zavrhovali tělesné tresty. Jak by se mi teď hodilo, kdyby mě k tomu klavíru přivázali a do nauky mě vodili! Uměla bych noty.

Pídila jsem se v knihkupectvích po nějaké příručce pro samouky, popřípadě po něčem na způsob slabikáře pro mírně retardované a naprosto nezkušené sborové zpěváky, který by mně nějakou nenásilnou formou natloukl do hlavy hudební základy. Přece nemůžu začít chodit někam do nauky, ve svých padesáti letech! Nic takového jsem na trhu nenašla, a tak jsem se musela spolehnout jen na svůj hudební sluch a na benevolenci sbormistrů sboru Gaudium. Ach jo, co se dá dělat, jednou jsem si to vymyslela, tak to musím aspoň zkusit.

Tak jsem se jedné zářijové středy ocitla před uměleckou školou v Šimáčkově ulici. Pro jistotu jsem přišla o půl hodiny dřív. Sedla jsem si na zábradlí a okouzleně poslouchala jasné hlásky malých kluků, jejichž zpěv se linul z otevřených oken školy. To byla krása! Pak zpěv andílků ustal a ze školy vylítli malí ďáblíci, prakticky všichni na koloběžkách s mobilem v ruce. Úplně normální kluci, oddechla jsem si. Zatím se do budovy začali scházet dospělí, evidentně mí potencionální kolegové ve sborovém zpěvu. Utřela jsem si do kapesníku zpocené dlaně a odhodlaně vykročila za nimi.

(pokračování)

Spiritus (Špirytus)

Bohdan Maslowski

Tento příspěvek je skromným pokusem vzdát hold velikému skladateli, jenž pro nás nachystal nevšední zážitek, kterým pro nás bylo provedení částí jeho lužanské mše. K tomu využijeme obou významů latinského slova z názvu.

Každý ví, že hudba a zpěv je především produktem ducha a nikoli jen chvěním hmotných těles popsatelných vlnovými rovnicemi. Snad málokde se duchovní svět tak nápadně vlámá do našeho běžného života, jako právě v muzice. A málokdy je to tak jasně vidět, jako u Dvořákovy Mše D dur. Pěkně o tom píše (nepodepsaný) autor příspěvku na webových stránkách českých sborů (www.ucps.cz), z něhož cituji následující úryvek.

Ze tří mší, které Antonín Dvořák (8. 9. 1841–1. 5. 1904) za svého života pravděpodobně složil, se zachovala jediná, D dur, vytvořená v náčrtu mezi 23. březnem a 26. květnem 1887, dokončená v čistopise varhanní verze 17. června téhož roku a orchestrovaná skladatelem mezi 24. březnem a 15. červnem 1892.

I když zevním podnětem k jejímu vzniku bylo přání pražského architekta a mecenáše umění Josefa Hlávky složit mši pro zasvěcení nově postavené kaple u jeho zámku v Lužanech, přece jen je tato mše přirozeným, zákonitým a neodmyslitelným článkem Dvořákovy tvůrčí cesty. Bylo tu především hluboké křesťanské náboženské cítění, jež Dvořáka vedlo k postupnému zhudebnění řady nejvýznamnějších liturgických textů, od sekvence Stabat mater až ke mši za zemřelé. Dvořákova zbožnost nebyla ničím mechanicky přejatým, byla živou součástí jeho myšlení. Právě na Mši D dur je vidět přemýšlivý, neschematický přístup k úkolu. I když vnější formou navazuje na tradici mše klasicistní, dovede tu Dvořákovo slohové cítění vybojovat pozoruhodné vítězství v syntéze požadavků liturgické vhodnosti a hudební osobitosti. Dvořák dokázal ozvláštnit své dílo přesným a citlivým vystižením atmosféry, již daná příležitost představovala – tedy svěcení venkovské zámecké kaple, nikoli třeba slavnostní mše ke korunovaci českého krále. Mše D dur přímo dýchá českou krajinou, kouzlem jejích barokních kostelíků s lidovou výzdobou, prostou moudrostí venkovských lidí, bezpečím lůna tradice a víry národa. Potud tedy webová stránka českých sborů a oslava ducha, který nám poskytuje radost ze zpívání.

Tak to byl Spiritus, a jak je to s tím druhým? Asi před třemi lety jsem byl s rodinou na ročním pobytu v Sydney a měl jsem týdenní dovolenou, kterou jsme využili k cestě na sever do teplých krajin. Cestování po australském outbacku se stává po několika hodinách trochu monotónní, a tak jsme pustili autorádio, kde právě dávali asi dvouhodinový pořad o Dvořákovi (bylo sté výročí jeho úmrtí). A tak uprostřed pláně mezi spálenou trávou a napůl suchými eukalypty zněly Slovanské tance, Z Nového světa....občas proloženy obdivnými komentáři a já jsem se dmul pýchou a po očku sledoval svého syna, tehdy zrovna studenta posledního ročníku randwické střední školy (poslouchajícího výhradně Pink Floyd), co to s ním dělá. Po chvíli přišlo na řadu čtení z knihy mladšího Dvořákova kolegy z Newyorské konzervatoře (jméno jsem bohužel zapomněl), který byl Dvořákovi po jeho příjezdu do Ameriky „přidělen“ k ruce, aby mu pomohl s formalitami. Kolegovi bylo Dvořáka líto, vypadal chmurně a melancholicky, a tak se rozhodl mu předvést některé místní hospůdky. Dlouze popisuje svůj vnitřní boj: Neurazí se Mistr? Neublíží jeho jemné slovanské duši drsná whiskey? (V této chvíli můj syn zpozorněl). Po první zastávce se Mistr trochu uvolnil, a tak náš průvodce povzbuzen úspěchem nabídl zastávku další. Tím se ovšem spustila série, která byla k nezastavení, protože za chvíli rádně rozchmuřený Mistr převzal iniciativu. Po osmé zastávce náš mladý kolega začal ztrácet smysl pro vertikálu, ale právě v té chvíli Mistr rezolutně prohlásil: A nyní půjdeme na *slivovici* !!! A zatáhl průvodce do svého dočasného příbytku. Závěr příběhu pak tvořil popis mladíkovy několikadenní kocoviny a lamentace ve stylu „kdo by to byl do něj řekl“. Dvořák byl druhý den samozřejmě na svém místě, stejně zachmuřený jako dřív. To bude asi to tajemství velkých mistrů: Nejen to, ale i ono. Nejen spiritus, ale i špirytus.

Dopisy z cest:

Milí tuzemští Gaudiáci!

Byla jsem požádána redakcí, abych také přispěla něčím z hudebního světa v místě, kde právě pobývám. Vzhledem k tomu, že se nacházím sice v nádherné přírodě v Jižních Dolomitech, ale úplně stranou od civilizace a navíc mám volný den jen ve středu, kdy se mnoho kulturního neděje ani v nejbližším městečku, moje poznatky nejsou valné. Bude to tedy taková útržkovitá snůška poznatků částečně vlastních, částečně z televize apod.

Především se tu provozuje lidová hudba, malé skupinky hudebníků, nezbytná tahací harmonika a samozřejmě jódlování. A nejódlují tu jen muži, ale velmi pěkně i ženy! V každé větší vesnici mají něco jako Kulturní dům, někde i otevřené scény, které jsou zejména v létě hodně využívány jak turisty, tak místním obyvatelstvem. K tomu se samozřejmě hodně popíjí, ať už pivečko (na naše ovšem nemá) nebo víno (to mají dobré). A všichni k tomu pořád něco konzumují, opravdu se divím, že tu nejsou žádní tloušťtíci, pokud nějakého potkáte, je to určitě německý turista.

Je tu dobrá zdravá kuchyně - hodně zeleniny a těstovin, a všichni také dost pracují. V nejbližším městečku, asi 12 - 15 km vzdáleném Brunecku (podle toho, jestli jedete na kole nebo autem), byl pěkný vánoční trh občas i s hudebními vložkami. Zaujalo mne tam troubení na téměř 3 m dlouhé dřevěné trouby (vypadaly jako fajfky - znalci prominou), opřené zahnutým rozšířeným koncem o zem. Mělo to zajímavý zvuk a trojice, která na to hrála, byla dobře sehraná. Dva z té trojice byli evidentně otec s asi dvacetiletou dcerou. Pravděpodobně není jednoduché na tyto „trouby“ hrát, dcera občas dělala pauzy, ale všichni byl dobří.

V televizi, kde je možné sledovat programy z Německa, Rakouska i Itálie, je přenášeno - hlavně v neděli - dost koncertů. Jsou to koncerty od menších pěveckých sborů až po obří koncerty velkých těles z Vídně. Jeden takový koncert řídil sympatický dirigent, jeho jméno zní foneticky André Rije - napsané jsem ho neviděla. Sám hraje i sóla na housle, dělá trochu show, má k tomu mladého supervarhaníka, který hraje i na velký zvon, jako když se tahá za provaz u zvonu ve věži. V orchestru má i dost žen, myslím, že více, než je běžné u nás. Co je tu také zajímavé, každou neděli jsou v televizi přenášeny z různých kostelů mše. Ně-

teré jsou běžně nudné asi jako u nás, ale občas se některá vymyká. Jednu velmi originální jsem shlédla se zájmem. Sympatický, asi 40letý farář, měl přes bílé slavnostní roucho zavěšenou kytaru na kterou doprovázel nejen svá sóla a předzpěvy, ale i celý kostel. K ruce měl menší smíšený sbor, asi 25 mladších zpěváků, a zapojoval úplně celý kostel. Zřejmě se to tam odehrávalo každou neděli a všichni - od dětí až po staříky - viseli očima na svém faráři, usmívali se a zpívali evidentně rádi a s chutí (to by se líbilo „strejdovi Vládovi“). Bylo to někde z Německa, bohužel nevím přesně odkud.

Jinak jsou tu běžně i koncerty populárních zpěváků, mají svá show přenášena i z oblíbených „hütů“ a almů. Je tu oblíben i Karel Gott, viděla jsem i jeho novější písničku o dětech - - samozřejmě v němčině - při které je obklopen spoustou předškolních dětí a na klíně má svou nejmladší dcerku. Je ho tu možné slyšet i v seriálu „Včelka Mája“, ale ta Mája jak mluví - no, na naši Aťku Janouškovou, žádná včelka jinde na světě nemá. Běžně je jeho písničky možné slyšet i v rádiu a na jaře by měl mít koncertní šňůru po Německu. Jinak je tu velkým hitem skladba Salve Regina, která koncem roku vyhrála nějakou soutěž.

Také se tu hodně chlubí Mozartem, Salzburg si ho úplně přivlastnil, o Praze ani zmínka.

No, víc poznatků o zdejším hudebním životě nemám, chybí mi samozřejmě moc a moc zpívání v Gaudiu. Snad až si najdu jiné místo, kde bude večer volněji, bude možnost zase zpívat i v nějakém jiném sboru.

Všechny moc a moc zdravím

✱

Drahuše Drábková

A ještě něco z prezidentského archivu:

Práníčka členům - jubilantům

*Jak sluničko pomalu nad obzor vychází,
sbormistr náš do zkušebny přichází.
Na tváři úsměv a v očích jas,
jakápak zkouška dnes čeká nás zas.*

*Bublavý potůček si cestu proráží,
stejně tak sbormistr na překážky naráží.
Zlobí se, vzteká se, nad leděma se podívá,
chátrá a stárně, skráně mu šediví.
Když sopránů šlapou, proč nešlape bas,
tenoři taky stávkují zas.
Alty se chechtají, bavi se skvěle,
tak nejedna vráska přibývá na sbormistrově čele.*

*Sousedí, chorovodí, co to je ?
Kdo si to v basu zase tak surfuje ?
Zabte ho, zničte ho, mám toho dost !
Tento je ve sboru nezvaný host !*

*Je potřeba přiznat, co nejeden zná,
že sbormistr také moc tvrdý chleba má.*

*Musí znát : noty, nádechy, pauzy, proco andante,
krotit sbor, když řve, což znamená forte.
Ukázat nástupy, když zpívat se zase má,
a z forte ztlumit zpět do pianisima.*

*Ale dost škádlení, jiný úkol máme,
jak nejlépe umíme, Ti Vládi zazpíváme.
Přejeme krásný narozeninový čas,
ať za 30 let, slavíme 100 zas.
Na zkouškách tichoučko a žádný šum,
ze srdce přeje celičké GAUDIUM*

Ψ Gaudium
17.4.2007

*Jak mávnutím proutku letí čas,
přišli jsme dneska přátelé zas.
Náš oslavenec, muž to je,
v GAUDIU již třetím rokem basuje.*

*Bas že to je, víme už
čím však je zlatátní tento muž ?
Krom ženy, děti ba i vnoučete,
má ještě další lásku na světě.
Dobrá sudíčka do vínku mu dala,
aby ho věda zaujala.
Kvůli vědě sjezdil světa kraj,
v Austrálii také ho dobře zná.
Vědomosti rozdává v každém čase,
dnes v Hradci Králové, zítra v Brně zase.
Ta věda, s níž se mnohý z nás potýká,
stručně se nazývá matematika.*

*Však ještě něco jiného tu je,
pisálkům do jejich řemesla fušeje.
Hodně a skvěle přispívá,
do našeho časopisu GAUDIA.
Tak už ho wrčíte všichni známe,
taký mu dneska zazpíváme.*

*Hodně zdraví, štěstí a vína skleničku
BOHDANE vyber si svoji písničku!*

GAUDIUM 20.4.2007

Obě přání jsou „z dílny“ J Tittelbachové

A jsme také sokolové!

Přestože Sokol má ve svém úplném titulu dovětek, že je to tělocvičný spolek, a jako takový je většinou veřejností vnímán, záběr činností je mnohem širší. Ve své dlouholeté historii sdružoval nespočet sborů divadelních, folklorních, loutkářských, hudebních (často to byly samostatné trubačské skupiny), ale především také sbory pěvecké. Tato tradice byla obnovena i po znovuzrození Sokola, likvidovaného minulým režimem (ten ponechal jméno Sokol jen vesnickým tělovýchovným jednotám, které žily bez jakéhokoliv vztahu k sokolským myšlenkám a tradicím). Rozbití sokolské organizace v padesátých letech minulého století a celkové společenské změny, které od té doby nastaly, však způsobily, že se obnovený Sokol již nestal zdaleka tak mohutným spolkem, jako tomu bylo zejména před a krátce po druhé světové válce. Nemá proto mezi sebou ani tolik kulturních souborů. Tak se také stalo, že dosud nebyl v Sokole žádný pražský pěvecký sbor. Pokud tedy Sokol pořádá v Praze jakoukoliv slavnost s potřebou účasti pěveckého sboru, nebo je požádán o spolupořadatelství jinou organizací, musí zvat sbory mimopražské. Vystala tedy otázka, proč nenabídnout již „hotový“ sbor Sokolu? V Sokole je členství individuální, to znamená, že podmínkou je členství většiny členů. Když vedení Gaudia přišlo s touto myšlenkou na začátku roku mezi své členy, odezva byla převážně souhlasná (a proto i to většinové členství je dnes již skutečností).

Druhou podmínkou bylo, aby některá sokolská jednota vzala sbor „pod svá křídla“. Také zde žádný problém nebyl. Jedna z největších jednot nejen v Praze, ale v celé republice, Sokol Královské Vinohrady, na kterou jsme se jako první obrátili, nás s velkým pochopením přijala.

Ono individuální členství zároveň znamená, že se vůbec nic nemění na našem vztahu k našemu „chlebováři“, kterým je ZUŠka v Praze 7. Navíc lze očekávat i občasné finanční „přilepšení“ za činnost ve prospěch Sokola.

Vláda Šilhán

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán. Spolupracovali Marie Dolejší, Jana Vlčková, Milena Poláčková, Bohdan Maslowski a Zuzana Zajícová

Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, 1700 00, Praha 7, Šimáčkova 16, případně e-mailem (gaudiumpraha@volny.cz, sbor@radostpraha.cz, Vsilhan@centrum.cz)

Toto číslo vyšlo dne 15. června 2007